

kiwi

Jarmark

Putování po minulosti naší školy

Vzpomínky

V tomto čísle najdete

Slovo šéfa	3
Rozhovor Josef Tomáš	3 - 4
Aktuálně ve škole	
Projekt Krokus	5
Čtení z cely	6
Adventní jarmark	7 - 10
Výsledky soutěže mladý chemik	11
Koncert v kostele, Florbalové turnaje	12
Trubači v Rudolfinu, Vůbec ne líná babička	13
Putování do minulosti naší školy	14 - 15
Vzpomínání s paní Bruchanovou	16 - 20
Rozhovor s bookbloggerkou	20 - 21
Recenze	
Jablečný koláč naděje	21
Milada	21 - 22
Counter strike: Global offensive	23
Řešení hádanek z minulého čísla	24
Pěkná	24

Redakce Kiwi

Elena Důrasová, 6. D

Ema Humplíková, 6. D

Josefína Černovská, 6. G

Marek Chudoba, 6. G

Orši Miklósová, 6. G

Veronika Dytrychová, 7. A

Charlotte D. Šnorová, 7. C

Daniel Pícl, 7. B

Metodické vedení: Mgr. Blanka Štěrbová

Grafická úprava: Mgr. Jiří Valášek

Všechny obrázky, pokud není uvedeno jinak, jsou vedeny pod licencí Creative Commons.

Slovo šéfa

Mgr. et Bc. Daniel Kaiser

Krásné prosincové dny!

Konec roku 2017 je na dosah. Jarmark nastartoval předvánoční atmosféru a přípravu na prázdniny. Výnos z jarmarku opět překonal hranici 100 tisíc o celých 13.305,- Kč. Vyrobili jste nádherné, užitečné a chutné produkty, po kterých se rychle zaprášilo. Škola vypadala jako jeden velký trh. Ve spojovací chodbě pořádal KPS tradiční blešák, kde se nabízelo to, co pro jiné již hodnotu ztratilo a druhým ještě radost udělalo. Nyní se již soustředíme na úterý 19. 12. – na vánoční koncert, který bude plný překvapení a vzpomínání na doby, které škola za 90 let zažila. Přeji vám hezké a milé zážitky při nacvičování i samotném představení a pak už prima prázdniny a klidné svátky.

Příští měsíc začne „rok osmiček“. Jedná se o připomínku roku 1918 (vznik ČR), neblahých roků 1938 (nástup fašismu do ČSR), 1948 (začátek komunistické éry našeho státu), 1968

(vojenské zmaření politických změn) a toužebného roku 1988 (změna nálad ve společnosti, které vyústily Listopadem 1989). Do roku osmiček můžeme vřadit i „náš“ rok 1928 – počátek vyučování v naší škole. O historii ZS Jižní IV. se můžete dozvědět více pořízením jedinečného stolního kalendáře, který je k dispozici ve vrátnici školy.

Přeji vám úspěšný, zdravý a optimistický osmičkový rok!

Rozhovor Josef Tomáš

Orši Miklósová, 6. G

Kolik je vám let?

Je mi 31 let.

Kde jste se narodil?

Narodil jsem se v Liberci, ale jinak jsem vyrůstal v Praze.

Jaké máte koníčky?

Zajímám se o historii, kterou studuji na vysoké škole, potom sleduji fotbal a hokej. Když jsem byl mladší, hrával jsem závodně kopanou.

Jaký byl váš nejoblíbenější předmět?

Dějepis a tělesná výchova.

Čím jste chtěl být jako malý?

Jako malý jsem chtěl být každou chvíli něčím jiným. Asi v 8 letech jsem si přál být policistou, v 11 letech pro změnu automechanikem a v pubertě jsem si přál být vojákem z povolání, ale brzy jsem zjistil, že vojenská škola není pro mne to pravé.

Popište mi prosím váš běžný den.

Ve 4 hodiny ráno mě vzbudí na mobilu budík, potom asi hodinu ležím v posteli, protože já neumím rychle vstát z postele, pak tedy vstanu, jdu do koupelny, kde probíhá ranní procedura, pak se obléknu a jdu na metro, které mě dopraví do školy. Když mi skončí škola, tak jdu

Foto: archiv J. Tomáše

zase na metro, které mě odveze zase domů. Potom si jdu koupit něco k jídlu a pak odpočívám buď tím, že si přečtu nějakou knihu nebo koukám na oblíbené seriály na YouTube. O víkendu zase chodím na Vyšehrad, kde relaxuji a sbírám síly na další týden.

Máte nějaké domácí zvíře?

Žádné nemám. Neměl bych čas se o ně starat.

Jaký jste byl žák a student?

Jako žák na základní škole jsem byl spíše průměrný, takový trojkař, ale jako student na střední škole jsem již prospíval s vyznamenáním.

Proč jste si vybral práci ve školství?

Když mi bylo 25 let, tak jsem se přestal podílet na podnikání rodinné firmy a přemýšlel jsem, kam se mám uchýlit. Pak se mi naskytla možnost pracovat na základní škole jako asistent pedagoga, tak jsem to zkusil a už jsem ve školství zůstal až doposud.

Učil jste už na nějaké škole?

V roli učitele jsem ještě nikdy nebyl. Vždy jsem byl na škole jako asistent pedagoga, ale až jednou dokončím vysokou školu, kterou studuji dálkově, tak bych chtěl učit dějepis.

Co jste dělal, než jste začal učit na naší škole?

To samé, byl jsem asistent pedagoga.

Co vás napadlo při pohledu na naši školu?

Když jsem poprvé uviděl naši školu, tak okamžitě mě uchvátilo, jak krásnou máme zahradu.

Proč jste začal učit na naší škole?

Líbilo se mi, že jako asistent pedagoga bych neseděl celý den v jedné třídě u jednoho žáka, ale že mohu každou hodinu chodit do jiné třídy a k jinému žákovi, čímž je ta práce pak zajímavější. A také, že mohu na škole vést sportovní kroužek kopané.

Co byste tu změnil, kdybyste byl ředitelem?

Tak to je velice zajímavá otázka, na kterou se těžko odpovídá, protože jsem nikdy nepomýšlel na to, že bych byl ředitelem školy. Ale kdybych nějakou šílenou shodou náhod se stal ředitelem školy, tak bych asi posunul začátek vyučování na 9. hodinu, protože si rád ráno přispím. Potom bych rozšířil hodiny dějepisu, které by se zaměřovaly na českou novodobou historii, protože si myslím, že je třeba žáky vzdělávat v oblasti národních dějin.

Cestujete rád? Kam nejdál jste cestoval?

Pokud je čas, tak cestuji velmi rád. Zejména mám nejraději toulky po českých hradech a zámcích. Miluji, když je z nějakého starobylého českého hradu cítit zub času, ta atmosféra mě vždycky nabíjí. Jinak nejdál jsem byl asi v Řecku. Krásná země a milí lidé.

Aktuálně ve škole

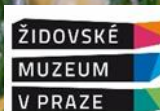
Projekt Krokus

Orši Miklósová, 6. G

Holocaust Education Trust Ireland

Clifton House, Lower Fitzwilliam Street, Dublin 2
Tel: +353 1 6690593 www.hetireland.org

Projekt Krokus je irská iniciativa, do níž se v současné době zapojili účastníci z několika evropských zemí. Irská nadace pro osvětu o holocaustu HETI poskytne účastníkům projektu cibulky žlutých krokusů, aby je mohli na podzim zasadit na památku 1,5 milionu židovských dětí, které se staly oběťmi nacistických zvěrstev. Žluté květy krokusů připomínají židovskou Davidovu hvězdu, kterou byli Židé nuceni nosit za nacistické nadvlády. Krokusy obvykle rozkvétají na přelomu ledna a února, tedy v době kolem Mezinárodního dne památky obětí holocaustu (27. ledna). Holocaust bylo systematické vyvraždění šesti milionů Židů a dalších obětí nacisty.

Naše škola se k projektu přihlásila. I my jsme letos sázeli na naši školní zahradu žluté krokusy. Do projektu se zapojili šestáci. V příštích letech třeba dostaneme další cibulky a budeme moct vysadit další žluté kvetoucí hvězdu. Tu letošní uvidíte na konci zimy na zahradě, u růží nad schodištěm k budově 2. stupně. Až drobné krokusy rozkvetou, vzpomeňte si s námi na miliony dětí, které umírají ve válkách, konkrétně na půldruhého milionu židovských dětí, obětí holocaustu.

Foto: Daniel Kaiser

Čtení z cely - Oslava 17. listopadu

Marek Chudoba, 6. G

Dne 14. 11. 2017 v 17 hodin jsme já, paní učitelka Štěrbová, pan učitel Telvák a pan učitel Tomáš vyrazili na Čtení z cely. Čtení z cely bývá akce, kde herci předčítají publiku dopisy nebo vyprávění lidí, kteří žili za druhé světové války, byli zatčeni nebo za komunistického režimu byli ve vězení. Toto Čtení z cely bylo zaměřeno na 17. listopad.

A teď něco málo z historie 17. listopadu:

1939

Vše začalo násilným potlačením poklidné demonstrace u příležitosti 21. výročí vzniku Československa 28. října 1939 v Praze, během níž byl těžce zraněn student Jan Opletal a zabit pekařský dělník Václav Sedláček. Na potlačování demonstrace, jež se konala na Václavském náměstí, se kromě sil pořádkové policie podílely i jednotky SS. Následovaly další střety na dalších místech v Praze, při nichž Němci stříleli nejen pro výstrahu, ale i do demonstrantů. Při jedné z těchto potyček byl postřelen právě Jan Opletal, který 11. listopadu svému zranění podlehl. Jeho pohřeb se konal 15. listopadu na Albertově. Tohoto pohřbu se zúčastnily tisíce dalších studentů. 17. listopad byl vyhlášen Mezinárodním dnem studentstva.

1989

V pátek 17. listopadu se na Albertově sešli studenti pražských vysokých škol. Na začátku tam bylo 500 lidí, ale lidé postupně začali přicházet. Manifestace byla okolo 16. hodiny ukončena a pořadatelé vyzvali k pochodu na Vyšehrad ke hrobu Karla Hynka Máchy. Část lidí chtěla ale směřovat na Václavské náměstí, kam měli původně demonstrující dojít, jak hlásal leták vytištěný k manifestaci. Na Vyšehrad postupně dorazil dav přibližně 10 000 lidí, kteří zcela zaplnili prostranství před kostelem. V 18.15 byla demonstrace oficiálně ukončena.

Část demonstrantů se vydala do centra města. K Národnímu divadlu a pak po Národní třídě na Václavské náměstí. Na Hrad jít nemohli, protože jim cestu zablokoval policejní kordon. Těžkooděnci zastavili studenty na Národní třídě tvrdým zásahem, při kterém bylo zraněno 568 lidí. To byl začátek revoluce, později nazvané Sametová, která zanedlouho odstranila vládu komunistů v naší zemi.

Toto slavnostní čtení z cely trvalo kolem dvou hodin. Četl známý herec a režisér Jan Kačer s dcerou a na kytaru hrál a zpíval Jaroslav Hutka. Čtení z cely mě celkem bavilo, ale doporučuji ho jen těm, kteří mají větší výdrž.

Adventní jarmark

Daniel Pícl, 7. B

Ve středu 22. listopadu 2017 se jako každý rok konal předvánoční, adventní jarmark. V budově 2. stupně a v sálu se sešli žáci všech tříd. Všichni začali prodávat své zboží ve 14.30, po důkladné přípravě. Ve třídách bylo možno koupit mnoho zajímavých výrobků. Vánoční vazby a ozdoby, kalendáře, svíčky, keramiku, pletené a šité figurky, voňavé sáčky a pytlíčky, šperky, kávu, šátka a mnoho dalšího zboží, které si žáci naší školy k prodeji připravovali už dlouhou dobu. Ke koupi bylo mnoho zajímavých a nápaditých výrobků.

Celá naše třída měla být ve škole už ve 13.30 a připravovat místnost pro prodej. Srazili jsme lavice tak, abychom z nich vytvořili dlouhý pult. Od půl třetí začaly proudit chodbami 2. stupně davy lidí, mezi nimi i někteří učitelé naší školy a žáci, kteří naši školu už opustili. Asi každá třída prodávala chlebičky, buchty a další pečivo. V učebně výtvarné výchovy měli Tygři obcerstvení a o patro níž, ve své třídě, měli obcerstvení Cvrčci.

V letošním jarmarku celá naše škola vydělala 113 305 Kč! 10 % půjde každé třídě do banku. 15 tisíc dostanou opuštěné děti v kojeneckém ústavu a 5 tisíc dostane pražská ZOO na krmení lemura katy.

Výsledky soutěže Mladý chemik

Milan Telvák

<i>Pořadí</i>	<i>Jméno</i>	<i>Třída</i>	<i>Bodový zisk</i>
1.	Hyttých Jakub	9. Š	63
2.	Kratochvílová Magdaléna	9. Š	58
3.	Absolon Dominik	9. U	56,5
4.	Hančl Robert	9. U	52,5
5.	Ludvík Adam	9. T	51,5
6.	Kadlec Jan	9. U	50
7. - 8.	Vokounová Martina	9. Š	48
	Lutchenko Andrii	9. U	48
9.	Valná Šárka	9. T	46,5
10.	Sztogryňnová Františka	9. Š	45
11.	Frydrych Jan	9. Š	41,5
12.	Cmunt Karel	9. T	40,5
13.	Kranyšová Adéla	9. Š	40
14. - 15.	Glacová Viktorie	9. Š	38,5
	Zikeš Jakub	9. Š	38,5
16. -17.	Křelina Vít	9. U	38
	Belichenko Rostislav	9. Š	38
18.	Pešková Marie	9. Š	33
19.	Galiaskarov Ruslan	9. U	32,5
20.	Etzlová Adéla	9. T	32
21.	Kynclová Johanka	9. Š	31
22.	Beskyba Jan	9. Š	30
23.	Pulda Teodor	9. Š	25
24.	Klán Vojtěch	9. Š	24,5
25.	Novotný Mikuláš	9. Š	18,5

Koncert v kostele

Přípravka

Dne 10. 10. v 10 hodin vyrazila třída předškoláků společně s dalšími dětmi ze ZŠ Jižní do kostela svaté Anežky na harfový koncert. Nejdříve nás paní Tučková provedla kostelem, dozvěděli jsme se nějaké zajímavosti o stavbě kostela, viděli jsme krásné varhany a sochu svaté Anežky. O této české patronce jsme si četli a vyprávěli ve škole.

Pak jsme se přesunuli do divadelního sálku pod kostel, kde nás již čekaly paní harfenistky z Národního divadla. Nejdříve nás seznámily s původem harf. Překvapilo nás, že malé harfy hrály původně k tanci v irských hospodách, kde se tančilo a stepovalo. Zaujalo nás, že jméno našeho města Praha je v angličtině při čtení pozpátku anglicky "harfa". A pak už jsme poslouchali krásné hraní lidových písniček, které jsme znali, vážné hudby, kterou někteří z nás slyšeli poprvé, irských veselých skladeb i vážných balad. Zazněla i část Smetanovy Vltavy. Na harfy jsme si mohli sáhnout, zkusit zahrát - viděli jsme barevné struny, ladění harf. Seznámili jsme se s různě velkými harfami, a dokonce s původní lyrou, ze které harfa vznikla. Pro všechny děti, ale i dospělé, byl koncert, vyprávění a možnost dotknout se harfy úžasným zážitkem.

Florbalové turnaje

Josef Tomáš

Ve středu 15. 11. se konal florbalový turnaj ČEPS cup pro děvčata z pátého ročníku na ZŠ Kunratice. Pan asistent Tomáš vybral tým složený ze sedmi statečných dívek, které odjely reprezentovat školu. Celkem holky odehrály 4 zápasy, během kterých dva vyhrály suverénně, porazily ZŠ Červený vrch a ZŠ Lyčkovo náměstí, a dva prohrály. Ale poslední porážka od ZŠ Chodov byla velmi těsná. Z deseti škol obsadila děvčata krásné 5. místo. Veliké díky patří reprezentantkám Editě Houšové, Ireně Ficencové, Kláře Chovancové, Karolíně Matějkové, Nicol Polcarové, Nele Slavíkové a Kačce Šmejdové.

O týden později, ve středu 22. 11., odjeli do Kunratic reprezentovat školu ve florbalu chlapci. Chlapci v sedmičlenném složení odehráli dramatická utkání. V prvním zápase jsme těsně prohráli 3:4 se ZŠ Milíčov, v druhém zápase jsme remizovali 6:6 se ZŠ Plamínkové, třetí zápas jsme vysoko zvítězili 12:4 se ZŠ Na Líše a poslední zápas o postup do krajského kola jsme nakonec prohráli s domácí ZŠ Kunratice 5:7. Avšak po posledním utkání nás všichni chválili, poněvadž silné Kunratice se musely strachovat o výsledek až do poslední minuty a takto bojovně a s nasazením, jak s nimi odehrála naše škola, s nimi žádná škola nehrála. Nakonec jsme z 10 škol obsadili skvělé 3. místo. Velké díky si zaslouží Jan Červenka, Václav Koblí, Jakub Kohák, Vojtěch Paulas, Matěj Pípal, Samuel Zajíc, Vít Zámostný.

Foto: Josef Tomáš

Trubači v Rudolfinu

Ája Petrželková, 5. H

Dne 10. 11. 2017 jsme se vydali do Rudolfina na projekt Trubači. Dozvěděli jsme se něco málo o historii trubačů. Viděli jsme trumpety současné i historické, a dokonce jsme si mohli hru na trubku vyzkoušet. Na konec workshopu jsme si ve skupinkách vyrobili vlastní trubky. I vy si můžete trubku vyrobit doma z: hadice na vodu, trychtýře, izolepy a šroubu od záchodu. Všem se nám to moc líbilo a doporučujeme všem!!!

Foto: Romana Andryšiková

Vůbec ne líná babička

Elen & Naty, 2. U

Vpátek 24. listopadu jsme byly my, Užovky, spolu s Tučňáky a Šídly v divadle V Dlouhé na představení O líné babičce. No, ten název se k tomu moc nehodí, protože ta babička byla v plné kondici. No a o čem to bylo? Ta babička měla vnoučata, o která se nechtěla starat, protože si chtěla splnit spoustu přání. Například: projet se v nejrychlejším autě na světě, vylézt na osmatisícovku (tam potkala yettiho), rozlouknout tajemství počítače, letět vzducholodí (a při tom zachránila pána) atd. Určitě doporučujeme jít se na tohle představení podívat!

Foto: Petr Stránský

Putování do minulosti naší školy

Podle Školního almanachu 1928 – 1998 připravila redakční rada

Ema Humplíková, 6. D

Začátkem školního roku 1928/29 se otevřely první tři třídy pro 151 žáků. Žáci 4. a 5. ročníku dál chodili do Obecné školy v Záběhlicích. Jako třídy se využívaly bývalé technické kanceláře stavebního družstva Spořilov pod Hlavní ulicí. U každé třídy byla malá místnost, která sloužila jako šatna. Po roce byla škola rozšířena. Přibyl i čtvrtý a pátý ročník. Jako třída se využívaly prostory bývalé sborovny a ředitelny. Jedna třída vznikla z obchodu a jiná z obytné místnosti. Poslední učebnu zřídili v rodinném domku číslo 103/5. Tehdy do naší školy chodilo už 260 žáků, do sedmi tříd.

Charlotta D. Šnorová, 7. C

Ve školním roce 1930/31 bylo kvůli nedostatku učeben zavedeno střídavé vyučování. Na Velký pátek 3. 4. 1931 zasedla kolaudační komise, která uznala, že je nová budova způsobilá k využívání... Takže od 9. dubna 1931 se začalo učit v nové budově. Nebyla tady žádná tělocvična. Někteří z tehdejších žáků byli přijati u prezidenta Masaryka. Také byla upravena nová zahrada, například vznikly nové cesty, byly zasazeny okrasné rostliny a stromy. Dekretem hlavního města Prahy byla ve školním suterénu zřízena Městská knihovna. Velmi aktivní bylo Rodičovské sdružení. Pořádalo kurzy němčiny a různé besedy, zřídilo kluziště. Na škole byl kroužek Dorostu Českého červeného kříže.

Elena Dúrasová, 6. D

2. září 1935 se začalo vyučovat v nově přistavěném křídle naší školy. V patře byly umístěny dvě třídy, v přízemí také dvě. Byla vybudována tělocvična s korkovou podlahou, šatnou a sprchami. V suterénu vznikla přetlaková vodárna pro horní Spořilov, dílny a elektrorozvodna. V deseti třídách se učilo 390 dětí. Na jižní straně školního pozemku byla zřízena skalka. Pro děti bez náboženského vyznání vznikl na škole „kurz laické morálky“. Škola sebrala na obranu státu 1400 Kč. Kvůli všesokolskému sletu byl školní rok ukončen 15. června 1936. Do 1. – 3. ročníku naší školy chodilo i 21 dětí z Chodovce. Žádosti dětí ze 4. a 5. ročníku byly zamítnuty.

Daniel Pícl, 7. B

Na podzim 1938 jsme se chtěli bránit Hitlerovi, 23. září byla vyhlášena mobilizace. Ale zradili nás spojenci, Francie a Anglie, a tak jsme se museli podrobit Mnichovské dohodě a předat Německu Sudety, pohraniční území, na kterých žili většinou Němci. V prosinci školy musely odstranit obrazy prezidentů Masaryka a Beneše. 15. března 1939 byl zřízen protektorát Čechy a Morava. Dva dny nato zabralo německé vojsko přízemí školy a vyučovalo se v prvním patře. Střídavě, protože učebny nestačily. Velké změny v počtu dětí zavinilo stěhování ze zabraných Sudet, ze Slovenska a Podkarpatské Rusi. Německé vojsko opustilo školu 15. 4. 1939.

Začátek školního roku 1939/40 byl odsunut na 16. 10. kvůli velkému rozšíření nakažlivých nemocí, hlavně dětské obrny.

Byly podrobně prohlédnuty knihovny a mnoho knih bylo vyřazeno, neboť jejich obsah nevyhovoval změněné politické situaci. Někteří učitelé a ředitel byli povoláni do komisí pro vydávání potravinových lístků. V pracovně a kabinetu v přízemí byla později zřízena výdejna potravinových lístků. V deseti třídách se učilo 402 dětí.

Charlotta D. Šnorová, 7. C

Ve školním roce 1940/41 se naše škola jmenovala „Obecná škola pětiletá smíšená“. V budově byla také německá obecná škola a mateřská škola. V tělocvičně cvičila „Hitlerova mládež“ a jiné části školy využívala odbočka Městské knihovny, církev československá evangelická, Rodičovské sdružení a jiné spolky. Tou dobou se stala němčina povinným předmětem. V prvních třídách se učilo střídavě; začalo se učit v 8.30 a muselo se psát na břídicové tabulky.

Bylo zřízeno zatemňovací zařízení a doporučeno vykopat zákopové kryty. Dne 18. 10. 1941 zabrala jednu učebnu potravinová komise, která používala postranní vchod od chodovské silnice. Vánoční prázdniny byly dvakrát prodlouženy až do 9. 2. Žactvo dostávalo dvojjazyčné školní zprávy, německy a česky.

Od školního roku 1942/43 se škola nazývala „Šestitřídní škola obecná smíšená“, o rok později „Seditřídni obecná škola smíšená“. Všichni učitelé museli úspěšně složit zkoušku z němčiny. Němčina se učila až 8 hodin týdně. Řídící učitel musel po srazech „Hitlerjugend“ ve zdejší tělocvičně odstraňovat škody, které způsobili. Výzdobu tvořily obrazy Adolfa Hitlera a protektorátního prezidenta Emila Háchy. Někteří učitelé byli nasazeni v továrnách.

Od 9. 9. 1944 byla ve škole umístěna vojenská skupina „Feldpost“, z 9 mužů se rozšířila na 60. V noci byla škola střežena, protože sem byla shromažďována munice. V této době hrozilo nebezpečí náletů, proto se učilo dopoledne od 7 do 10 a odpoledne od 16 do 19 hodin. 18. 4. 1945 bylo vyučování úplně zastaveno.

Vzpomínání s paní Bruchanovovou

Redakce

V letošním školním roce zveme k besedám paní učitelky, které na naší škole učily. Některé z nich sem chodily i jako děti. Zatím všechna povídání byla ohromně příjemná, zajímavá a poučná. Jsme moc rádi, že nás navštívily samé úžasné osobnosti, moc jim za besedy děkujeme. S jejich vzpomínkami vás budeme postupně seznamovat v Kiwi.

Redakční rada

LIBUŠE BRUCHANOVOVÁ

Začala jsem tady chodit do školy za druhé světové války. Školu jsem tady za devět let vychodila. To byla devítiletka. Později sem osm let chodily do školy obě moje děti, tehdy byla osmiletka. Pak jsem tady spoustu let učila. Takže jsem tu školu poznala ze všech stran. Jako dítě, jako rodič i jako učitelka. Ale vždycky se mi tady moc líbilo, a dokonce i moje malá vnučka, ta teď chodí do páté třídy, tady se mnou byla na volbách. A ta vždycky říká: „Jé, vy tady máte takovou krásnou školu. Proč my nemáme taky takovou krásnou?“ Ona chodí na malou pětiletou školu v Počernicích.

Za druhé světové války jsem tady chodila do první a druhé třídy. Já jsem měla tu smůlu, že mě učila paní učitelka Voborníková, Němka. Voborníková bylo české jméno, protože si vzala Čecha. Ale jinak to byla Němka se vším všudy. Chovala se jako ti esesáci nebo němečtí vojáci. Postavila chlapečka do rohu a bum bum a on se bouchnul hlavou do zdi. Proti této učitelce si nikdo netroufal tenkrát nic říct. K tomu vám povím něco zábavného. Asi víte, že se Němci a němečtí vojáci zdravili asi takhle – hajlovali. Tahle paní učitelka nás taky naučila takhle zdravit. Když přišla do třídy, tak jsme museli vstát a pozdravit ji tak. Já jako malé dítě z první třídy, které poslouchalo paní učitelku, jsem přišla domů, zazvonila, maminka otevřela a já jsem ji tak pozdravila. Maminka mohla ranit mrtvice. „Co děláš?“ zeptala se. Vysvětlila mi, že když ve škole musím, tak musím, ale doma že se tohle nedělá.

A víte, co se stalo s tou německou učitelkou? Odsunuli ji?

No, ona bydlela ve Vršovcích. Lidi se tady sháněli, co se s ní stalo a povídali, že ji lidi utloukli v revoluci. Ona asi byla „pěkná“ i tam v tom domě. Někdo říkal, že ji nějak shodili ze schodů. To jsem ale měla smůlu, protože jinak tu učili samí báječní čeští učitelé a já měla tu Němku... „Mé ta německá učitelka zrovna nemlátila, ona na holčičky byla hodnější.“

Takhle jsem odchodila dva válečné roky. V druhém roce jsme do školy už skoro nechodili, protože se blížil konec války. Byly časté nálety. Měli jsme takovou zajímavost, která by se vám taky líbila. Když byl nálet, tak nás pustili ze školy domů. Byly doby, kdy hlavně ty starší děti říkaly: „Kdyby tak byl nálet!“ Ale nepředstavovaly si, co by to mohlo udělat. Měli jsme tady velké štěstí, že na Spořilově bomby nepadaly. Takže, když byl nálet, zahoukala siréna. A nám už oči radostí zasvítily. Ten, kdo bydlel do deseti minut od školy, mohl jít domů. Kdo bydlel dál, musel se jít schovat do školy, do sklepa, jako do krytu. A my, co jsme bydleli blízko a mohli jsme jít domů, mohli jsme si vzít domů kamarádky. Ale doba byla vážná. Ve třídě byl papír, na kterém bylo napsáno, kdo si koho bere. Kdyby opravdu došlo k velkému náletu a hledalo se nějaké dítě, aby se vědělo, které dítě kde je. Já jsem si domů brala dvě kamarádky. Moc jsme se na to těšily. Příběhy jsme domů, já jsem vytahala hračky a tak probíhal náš nálet. A odhouskali, že je náletu konec, ale to jsme se do školy většinou nevrátili, to jsme zase měli pokyn, kdy se musíme a kdy nemusíme vrátit.

Škola vypadala tak, že nová budova tu nebyla. Všichni jsme chodili do té staré. Prostě byla jen jedna školní budova. No, a to si představte, že jsme se tam museli vejít i s německou školou. Část budovy byla vyhrazena pro německé děti. Jak je chodba ke školní jídelně, tam byla německá část. Chodba k tělocvičně a první patro byly vyhrazeny pro české děti. Nás ale bylo víc, takže jsme chodili na střídavé vyučování. Například A chodilo ráno a B odpoledne. A druhý den naopak. Nebylo to moc příjemné. Měly to tak i páté třídy, ty měly vyučování třeba do půl šesté.

Přinesla jsem vám ukázat vysvědčení z první a druhé třídy, abyste viděli, jak vypadalo. Bylo ještě česko-německé. Napřed to bylo napsané německy a potom česky. To vysvědčení z první třídy mělo hodnocení jako je možná ještě teď, že v pololetí byla jen jedna známka. My to tady ale máme vypsané slovem. Napřed bylo všechno napsané německy, potom česky.

Přišel konec války, revoluce, květnové povstání, osvobození. Německá paní učitelka už tu najednou nebyla. Střídavé vyučování ale bylo dál, protože těch tříd bylo pořád málo. Později už to bylo celkem normální.

Po válce tady byla takzvaná Jednotná škola 1. a 2. stupně. První stupeň byl do páté a druhý do deváté třídy. Děti, co chodily do prvního a druhého ročníku gymnázia, se všechny musely vrátit a dochodit základní školu. Prostě všechny děti musely mít jednotné vzdělání. To byly první roky budování socialismu, jak se tomu říkalo, ve školství. Začal vládnout Klement Gotwald a ministrem školství byl Zdeněk Nejedlý, a ten právě zavedl jednotnou školu.

Tady, na spořilovské škole, jsme měli spoustu báječných učitelů. A to jsme měli velké štěstí.

Mě v páté třídě učil pan učitel Čestmír Hruška. Možná, že nějaké jeho právnické nebo jiný příbuzný sem do školy chodí. To byl takový pravý starý pan učitel s housličkami, který chodil mezi námi po třídě a hrál na ty housle. Sem tam se k někomu naklonil, když zpíval falešně, a zahrál mu. Na toho vzpomínám strašně ráda.

Na druhém stupni nás učil pan František Křelina. To byl spisovatel. Stala se taková zajímavá věc. Jednoho dne si nás tři děti zavolal do kabinetu. Ukázal nám: „Děti, tady mám sešity, tady třídní knihy a další věci. Protože já už zítra nepřijdu.“ Byl velice věřící a z náboženských důvodů musel přestat učit. V létě, o prázdninách, ho zatkli a devět let byl zavřený. Pracoval někde v dolech, v uranových dolech v Jáchymově. Na Spořilově měl domek, ten mu vzali a nastěhovali do něj nájemníky. Po devíti letech ho rehabilitovali. Víte, co to znamená? Propustili ho a řekli, že nic neudělal. Takže devět let byl zavřený v kriminále a po devíti letech řekli: „Omlouváme se, nic jste neudělal.“ Ale on už se do školy nevrátil, protože ho do školy už nepustili. S námi, s bývalými žáky, se rád setkal, ale velice brzo zemřel. Práce v dolech a potom na stavbě pro něj nebyla. Jeho dcera o něm napsala knížku. Velice rádi jsme na něj vzpomínali.

Byl tady taky vynikající pan učitel Válek, který měl moc rád včeličky. Na školní zahradě postavil včelín a tam včeličky choval. Když jsme vycházeli z devítky, přinesli jsme si skleničky a každý deváták dostal med. Včelín byl před starou tělocvičnou. Na pana učitele Válku vzpomínáme jako na včeláře a pana učitele matematiky. Tělocvična byla samozřejmě jedna, jen ve staré budově. Na podlaze byl strašně dlouho korek, ještě když jsem tu učila. Po straně byly dva žebříky s provazy, aby se daly stáhnout dolů.

Taky tady učila paní profesorka gymnázia, kterou také pro její politické přesvědčení přeřadili sem na základní školu. Jmenovala se Miroslava Hrubá, učila český jazyk a tělocvik. Byla tehdy velice mladá, pak šla na mateřskou dovolenou a my jsme ji měli strašně rádi. Protože přišla z gymnázia, byla velice přísná, ale to nám nevadilo, měli jsme ji opravdu moc rádi. Ve volném čase s námi chodila do divadla, do muzeí. Když bylo 60. výročí školy, učila jsem tady. Tenkrát tehdejší paní ředitelka řekla: „Snažte se najít někoho, kdo tady učil.“ A já jsem našla telefon této paní učitelky a ona sem přišla. Byla tu tehdy i manželka pana učitele Války, ta tu dřív taky učila. On před těmi třiceti lety už nežil.

Ještě vám povím jednu zajímavost. Tenkrát se dělaly na konci deváté třídy závěrečné zkoušky. Bylo to jako maturita. Byla tam zkušební komise, dostali jsme otázky, které jsme si museli připravit na potítku. Když jsme ale odcházeli ze školy, neexistovalo, abychom si mohli vybrat, kam půjdeme. Řekli jsme si, kam bychom chtěli jít. Tenkrát se zjišťovalo, co dělá váš tatínek, jestli náhodou neřekl něco proti komunistům. Výhodu měly děti, jejichž tatínek byl dělník. Tenkrát se tomu říkalo, že byly dělnického původu. Ty měly přednost. U nás došlo k tomu, že dva nejlepší žáci ze třídy nesměli jít do gymnázia, protože tatínek jednoho byl nějakým úředníkem a tatínek druhého byl holičem. Měl krámek. Nikoho nezaměstnával, ale oni tenkrát řekli, že to je, dnes by se řeklo, podnikatel. A to nebylo v módě. Takže ti dva nejlepší žáci ze třídy se museli jít učit jeden zámečnickem a druhý soustružníkem. Když přišli do učení, tam zjistili, jak jsou chytrí, tak jim poradili, aby se přihlásili na večerní gymnázium. Ti dva kluci udělali večerní gymnázium. Jeden z nich se později stal primářem neurologie ve Vinohradské nemocnici. Vidíte, jak to byl šikovný kluk, a on se musel vyučit soustružníkem.

To byl důkaz tehdejší doby. Druhý vystudoval Filozofickou fakultu Karlovy univerzity.

Tehdy existovaly školy v přírodě. Taky jsme na jednu takovou jeli v deváté třídě. Jeli jsme do Krompachu v Lužických horách. Zámeček tam upravili pro školy v přírodě. Udělali tam docela pěkné pokojíky. Ale proč nás tam odvezli? Abychom poznali, jak těžká je práce v zemědělství. Teď říkám, že nám to asi neuškodilo, ale... Byli jsme rozděleni. Jedni šli na pole, druzí, hlavně kluci, šli do traktorové stanice. Tam něco šroubovali na traktorech a další technice. Další šli do drůbežárny. Někomu taky šel do kravína. Tam se ale muselo jít v pět ráno. Dojilo se už v pět. Paní učitelka nás vzbudila v půl páté a šli jsme do kravína. Jedna spolužačka tam omdlela, protože jsme nebyli nasnídaní. V tom kravíně, když ho otevřeli, byl strašlivý zápach. Byli jsme tam taky svědky, jak se telila kráva. To bylo docela zajímavé. V současné době by se rodiče bouřili, kdyby se dověděli, že děti na škole v přírodě vstávají v pět hodin ráno a chodí kydat hnůj do kravína nebo chodí čistit slepičárnu. Hned by se zjišťovalo, kolik dětí je alergických na slepice. Na to se nás nikdo neptal. Na té škole v přírodě jsme byli dva měsíce. V květnu a v červnu. To byla opravdu řehole. Zážitek konce deváté třídy...

Ještě jsem vám neřekla, že Spořilov se rozšiřoval a tahle škola nestačila, tak jsme se učili i v jiných budovách. Tím směrem, jak je depo metra, pod Spořilovem, na Kačerov, jak jede autobus 118. Tam byly pavilony, jako je tady družina. Tam byly stejné pavilony, ale větší. V jednom velkém pavilonu byla jakoby pobočka téhle školy. Tam bylo od prvního do páté, pět tříd. A vedl to tam bývalý můj pan učitel Hruška, tak jakoby ředitelem malé školičky. Tahle nová budova ještě nebyla a ta stará nestačila.

Když jste měli ve škole tolik dětí, že se třídy musely střídat, tak jste taky mívali odpolední vyučování nebo se všechno stihlo odučit ráno?

Ne, to bylo tak, že jedna třída měla od rána od osmi. V té první třídě asi do dvanácti. Pak do jedné. A potom hned nastoupila ta druhá třída a ta měla do pěti nebo do půl šesté. Nebylo to tak, jak je teď běžné. Tenkrát se učilo taky v sobotu. A tak, aby se to vyrovnalo, i ve středu, se třídy vystřídalily dopoledne. Měli jsme tři hodiny, do 11, a ti druzí měli do dvou. Ale jedna třída i v sobotu měla do těch dvou. Ve stejné třídě, v učebně, jsme se střídali dvě učitelky. Nebylo to dobré, protože jsme se dohadovaly o tom, které děti tam nechávají papírky...

Družiny se rozmohly později. Když já jsem začala chodit do školy, tak to nebyly ani obědy. Dole, jak bývala jídelna, byl kryt. Teprve až po revoluci 1948 začaly školní obědy. Ale spousta maminek byla doma, že prostě družina nebyla třeba. Já jsem na sobě družinu nezažila vůbec, protože maminka nepracovala. Později už tady družina byla. Když už jsem chodila na gymnázium, tak už družiny byly. Nějak si to prostě museli rodiče zařídit, když pracovali. Když já jsem byla dítě, tak nebyla na Spořilově ani mateřská škola. Mateřská škola začala po revoluci nahoře, jak je hudebka. A jak je ta druhá škola umění, tam byla druhá malá mateřská školka. Ale za války jsme to tady neměli. Možná to někde bylo, ale tady ne.

Pamatujete si, kdy se zavedly sběry, sušení léčivých bylin a podobné věci? Říká se, že to bylo za Němců.

A víte, že jo, asi to tehdy bylo. Ale horší bylo, že se to ze začátku nosilo do školy. Nějaká sběrna byla na školní zahradě. Za války se nosily papíry. Ale taky hadry. A sbíraly se i kosti... Ale sběr byl, ještě když jsem učila. A nás to tak strašně otravovalo, když jsme museli kontrolovat, kdo kolik přinesl papíru a kdo kolik všeho přinesl. Pamatuju si, to jsem začala učit, mohlo mně být tak 21. Žák jednomu panu učiteli přinesl papírek od sběru. A tenhle pan učitel říkal: „Papír 258 kilo. Zapsal sis? Kovy 420“ ... a zpaměti to říkal... Ten kluk odešel a já jsem tomu panu učitelovi řekla: „Vy si to tak pamatujete?“ A on na to: „Prosím tě, Libuško, ty si myslíš, že na tom záleží?“ On si to prostě vymyslel. A nikdo to nezjistil. Papír se teď sbírá ale na hodně školách. No, on se třídí odpad a sbírají se taky víčka na nemocné děti. Taky se sbíraly léčivé byliny. Pamatuju, že se sbírala pomerančová kůra, květ hluchavky a kopřivy. A můj syn nejradši sbíral březové listy. Když jsme jezdili na prázdniny do Krkonoš, tak tam vyřezávali břízy jako nálet. On to vždycky strhnul a měl březové listy... Byliny, to bylo to nejmenší, co nám, jako učitelkám, vadilo.

I tady ve škole se dlouho topilo koksem. Když jsem tady učila, topilo se koksem, plyn se zavedl až později. Čili – byly taky uhelné prázdniny. Když nebyl koks, tak byly prázdniny... a to nám záviděly školy, které topily něčím jiným. Tady se vždycky vysypala auta koksu, a

dokonce i velcí kluci ho skládali. Pamatuju si, jak jsem se jednou rozčílila. Koupila jsem synovi nové boty, takové zimní, dodnes se podobné nosí – část byla z látky. On nabíral koks a rozřízl si tu novou botu. Uhelné prázdniny jsem tady zažila asi jednou. Zažila jsem je ale i na jiné škole. To jsem učila v Nuslích, to bylo za hluboké totality. Začala jsem tam učit ve dvaa-dvaceti letech. To snad ale byly prázdniny všude. Byly velké mrazy a uhlí se nemohlo převážet. Děti byly doma a učitelky musely chodit na obecní úřad. Tam se valily davy lidí, kteří neměli doma uhlí, a přednostně se jim dávalo uhlí. Jedni říkali, že mají doma miminko a nemůžou topit. Druzí že mají starou babičku a taky nemůžou topit. Pracovnice úřadu se někam skryly a učitelky tam musely pracovat. Lidí, co tam přišli, nám nadávali, že jim nedovezli uhlí. To byl úžasný zážitek a vzpomínka na uhelné prázdniny. Děti se radovaly, a učitelky chodily na obecní úřad, teda – na tehdejší národní výbor.

Ale tady jsem zažila taky „moc pěkné“ uhelné prázdniny. Odjeli jsme na školu v přírodě. Krásnou školu v přírodě jsme měli. Ale jeden chlapec tam přivezl nějakou virózu. Už když jel, tak takhle ležel a měl nějakou horečku. A nám tam onemocnělo jedno dítě za druhým. Rodiče si je odváželi jedno za druhým. Z toho jsme byli hrozně nešťastní, a přitom to tam bylo moc hezké, čisté. Já jsem tenkrát volala do školy. Tady byl tenkrát pan ředitel Motl. Říkala jsem mu: „Jardo, tady je to hrozný, my jsme už poslali já nevím kolik dětí domů. Už to dostala i zdravotnice a začínají být nemocné i učitelky“. Že až pojedeme domů, budeme potřebovat míň autobusů. Byly jsme tam asi čtyři třídy, ale hodně dětí odjelo. A on mě vyslechl a povídá: „No, to vás teda lituju. My totiž máme ode dneška uhelné prázdniny.“ Tak my jsme se tam ničili a oni tady byli pěkně doma a měli uhelné prázdniny. Já jsem položila telefon a říkala jsem: „Holky, poslouvejte...“ Na školu v přírodě jsme jezdili většinou na čtrnáct dní, někdy i na tři neděle. Jezdili jsme i na Slovensko. Vlakem. Kratší škola než čtrnáct dní neexistovala. Teď jezdí na týden. Říkají, že aby to mělo pro děti zdravotní význam, kratší škola v přírodě než dva tři týdny nemůže být. Právě s těmi dětmi, co jsem vám ukázala na obrázku, jsme byli ve druhé třídě téměř na tři týdny, asi 18 dní to bylo, v boudě U Bílého Labe v Krkonoších. Neumíte si představit, co to bylo za nádhery. Sněhu plno. Oni tam sáňkovali, stavěli iglú. Můj syn páták tam s nimi byl taky. Stavěl s nimi to iglú, do kterého se jich vešlo 8, jak postavili veliké. Tam nebyly vůbec žádné potíže. Zdraví byli, nikomu nic nebylo, jak jsme byli v úplné přírodě. Docela to uteklo. Víím, že jsme tam byli v dubnu a jak je první máj, vždycky mistrovství světa v hokeji, tak kluci se tam dívali na hokej. A ještě spousta sněhu tam byla. A opravdu to pomáhalo. Třeba takovým alergikům. Třeba takové dívence, co měla strašlivý ekzém. Já jsem ji v tělocviku schválně chytala za ruce, aby se jí děti neštítily, abych jim dokázala, že ten ekzém vůbec není nakažlivý. A ona na těch horách neměla na sobě vůbec nic. Ale jak se vrátila do školy, měla toho plné nohy, napuchlé, že se nemohla ani about. Tam opravdu bylo zdravé prostředí.

Říkala jste nám, že jste naši školu viděla z několika pohledů: jako to dítě, jako rodič a jako učitelka. Ze kterého pohledu to bylo nejlepší?

Nejlepší? To se opravdu vůbec nedá srovnat. Já jsem sem jako dítě chodila strašně ráda. Ke konci prázdnin už jsem říkala: „Já se už tak těším do školy.“ Možná na ty děti... No, tak nej-
hůř jako matka... Zvlášť jako matka syna. Nejlepší to bylo jako to dítě. Opravdu mám ty nej-
lepší vzpomínky. Jak na spolužáky, tak na učitele. Jako to dítě asi. Jako učitelka, to se taky
nedá říct, že by to bylo špatné. Zažila jsem tady Sametovou revoluci, to tenkrát školník a
devátáci dali na budovu školy ceduli: „Žáci této školy chtějí novou ředitelku.“

Děkujeme za krásné vzpomínání!

Marek Chudoba, 6. G

Rozhovor s bookbloggerkou Verčou Dytrychovou

Amálie Vlasáková, 7. A

V letošním roce otevřelo nakladatelství Mladá fronta 20 redaktorských míst a umožnila tak dvaceti dětem stát se bookblogery. Jedno z těchto míst dostala i moje spolužačka Verča, takže pokud vás zajímá, kdo je to bookblogger a jaké vydává Mladá fronta knížky, přečtěte si tento rozhovor.

Jak ses dostala k této „práci“?

O tom, že Mladá fronta hledá bookblogery, jsem se dočetla v katalogu, který nám přišel do školy, a moc mě to zaujalo. Jako přihlášku jsem napsala recenzi na knihu, kterou jsem četla (Jablečný koláč naděje) a poslala jim zprávu o mém „knížním životě“. Přibližně po dvou týdnech mi přišel email, že mně vybrali, z čehož jsem měla obrovskou radost.

Co je to vlastně bookblogger?

Být bookbloggerkou spočívá v tom, že mi Mladá fronta průběžně za rok pošle několik balíčků knížek, já je přečtu a napíšu jim na ně recenzi.

Proč ses rozhodla dělat tuto „práci“?

Hodně mě baví čtení, psaní recenzí a všechno ostatní, co se knih týče.

Dostáváš nějakou „výplatu“?

Moje výplata jsou knížky, které mi chodí během roku.

Kde se můžeme podívat na výsledek tvé práce?

Moje recenze budou publikovány v katalogích od Mladé fronty, které nám chodí do školy, a také na www.bookni.si.

Má tvoje „práce“ ještě nějaké bonusy?

Ano. Přišel mi email, že mě během roku pozvou na různé akce, např. besedy, autogramiády, křty různých knih apod.

Přišel ti už nějaký balíček s knihami?

Ano, přišel mi první balíček se třemi knížkami, které mě velice zaujaly.

Přečetla jsi už nějakou?

Ano. Přečetla jsem knihu Tomáš Garrigue Masaryk očima slečny Alice a mistra Viktora (autor Tomáš Němeček) ze série Velikáni do kapsy.

Líbila se ti?

Ano, moc. Je moc hezky zpracovaná, ale to si můžete přečíst v mojí recenzi :)

Recenze

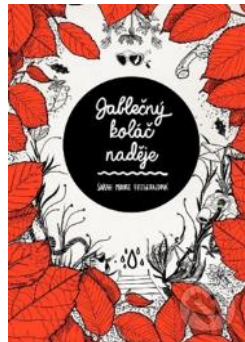
Jablečný koláč naděje

Veronika Dytrychová, 7. A

Oscar Dunleavy byl kluk, který dělal nejbáječnější jablečné koláče ze všech, ale jednoho dne se záhadně ztratil. Všichni si o něm myslí, že je mrtvý. Kromě jeho kamarádky Meg a mladšího bratra Stevieho, kteří vytrvale věří, že stále žije.

Postupně zjišťují, jak důležité je věřit, vzájemně se podporovat a hlavně mít naději. Celý příběh jsem prožívala společně s hlavními postavami a sdílela s nimi jejich pocity. Líbilo se mi, jak hledali všechny stopy a zjišťovali odpovědi na různé otázky, aby se dozvěděli pravdu.

Kniha je napsaná příjemným jazykem, děj je poutavý a nemá zbytečné zdlouhavé pasáže. Zaujalo mě, že kniha není členěna do kapitol, ale do „kousků“ (jako koláč). Celkově se mi moc líbila a doporučila bych jí všem, kteří rádi čtou napínavé a emotivní příběhy.

Milada

Naneta Víchová

V úterý 28. listopadu jsme byli s literární a mediální výchovou v kině na filmu Milada. Byl to smutný, drsný film o Miladě Horákové a jejím životě. Jak ji zavřeli v koncentračním táboře, jak ji mučili a jak ji nakonec popravili.

Milada byla už od začátku u lidí oblíbená, a tak ji chtěli mít komunisté na své straně. Nebo se jí chtěli zbavit. Pár let žila normálně s rodinou, když vtom ji zatknou v práci a odvezou do věznic. Mučili ji a chtěli, aby u soudu řekla, že vedla skupinu proti komunistům. Milada to sice podepsala, ale u soudu řekla svůj názor. I tak jí dali trest smrti. Oběsili ji.

Tenhle film je hrozně smutný a drsný, jde v něm vidět, že komunisti byli zlí a hrozně si na lidi vymýšleli. Na filmu Milada jsem byla dvakrát. Jednou na české verzi a podruhé na anglic-

ké s titulky. Česká byla lepší, protože většinu rolí hráli Češi a jejich angličtina nebyla moc dobrá. Jinak jsem u filmu brečela, je to hrozně smutný a náročný film. Člověk po jeho zhlédnutí nemá na nic náladu. Myslím, že bychom si Miladu měli pouštět v dějepise a učit se o tom, jaké to dřív bylo. Jinak se mi film líbil, byl hezky natočen. Akorát třeba zlé komunisty hráli herci, kteří to neuměli, kteří by spíše měli hrát někoho hodného. Byl to hezký a naučný film, určitě ho všem doporučuji.

Matyáš Godula

Film Milada ukazuje život Milady Horákové. Film začíná, když Miladu a její rodinu uvězní nacisté. Od roku 1940 byla vězněná v Terezíně. Odsoudili ji k trestu smrti, ale pak jí trest zkrátili na 8 let. Poté, co skončila válka, Milada byla propuštěna z vězení. Po válce ale nastal jiný problém. Když komunisté vyhráli volby, tak je Milada Horáková kritizovala. Oni ji proto chtěli získat na svoji stranu. Ale Milada raději rezignovala na svoje křeslo v parlamentu. A v den, kdy její rodina chtěla odjet do ciziny, ji zatklí a uvězní. Ve vězení byla mučena, aby přiznala vlastizradu. Když konečně přiznala zradu, kterou neprovedla, byla poslána před soud, kde vyslovila svůj názor. Přes žádosti o milost byla odsouzena na smrt. Film končí, když její dcera v roce 1990 dostane dopisy, které Milada Horáková napsala před smrtí.

Film se mi opravdu hodně líbil a byl velmi dobře zpracovaný. Hodně jsem se díky němu dověděl. Byl to film o ženě, která bojovala za to, co bylo správné a nikdy se nevzdala. A to se mi na tom filmu nejvíce líbilo. ****

Arsen Tadash

Tento film mně přišel zajímavý. Je to příběh ženy, která přežila 2. světovou válku a vždy jednala podle svého čistého svědomí. Nejvíce mě dojal moment, kdy dcera Milady Horákové dostává dopis od své mámy, která byla už dávno popravena.

Díky tomu, že Milada byla právnička, věděla, co je správné. Snažila se pomoci všem lidem, kteří k ní přišli, nenechala nikoho v bídě. Všem pomáhala ze všech sil. Nacisté ji zatklí v roce 1940 a byla odsouzena k trestu smrti, později upravenému na 8 let vězení. Ale protože skončila válka, tak se vrátila domů dřív. Když vyšla z Terezína, zpočátku bylo všechno v pohodě, ale pak přišli komunisté, proti kterým bojovala se stejným nadšením jako proti nacistům. Ale nakonec ji zatklí a mučením se snažili ji donutit, aby podepsala listinu, na které stálo, že byla zrádkyně. Mučili ji a nakonec ji i popravili. Tento film byl zajímavý a zvlášť pro ty, kdo chtějí vědět něco o Miladě Horákové, jaká byla. Za 90 Kč, které jsme za film zaplatili, určitě stál na 100 %.

Counter Strike: Global offensive

Tomáš Pelc & Veselin Vasilev, 7. C

Counter Strike:Global Offensive (zkráceně CS:GO) je počítačová online FPS (střílečka z pohledu první osoby). Hru vyvinulo Valve ve spolupráci s Hidden Path Entertainment. Hra navazuje na předchozí verze hry Counter Strike. Hra byla vydána 21. srpna 2012.

Herní módy

Momentálně obsahuje Global Offensive pět herních módů ke hraní online:

Casual (Nenáročný) a **Competitive** (Kompetitivní): nejznámější herní módy, oba zahrnují Mise s bombou a Mise s rukojmími. Na začátku každého kola si hráči mohou koupit zbraň a vybavení za peníze, které v minulých kolech získali například za zabití či asistenci při zabití nepřítele nebo plnění různých úkolů mapy (položení bomby, zneškodnění bomby, záchrana rukojmích atd.). Bez ohledu na typ Mise končí každé kolo, když jeden z týmů buď dokončí svůj úkol nebo zabije celý nepřátelský tým, anebo nechá vypršet čas.

Mise s bombou (Kompetitivní): Teroristé mají za úkol položit bombu na jedno ze dvou určených položišť; Counter-teroristé mají za úkol předejít výbuchu bomby tak, že nenechají teroristy bombu vůbec položit, anebo, je-li již položena, jejím zneškodněním. Mapy ke hraní tohoto módu: Dust II, Mirage, Train, Overpass, Nuke, Dust, Aztec, Inferno, Cobblestone, Cache, Train, Vertigo

Mise s rukojmími: Counter-Terroristé mají za úkol osvobodit rukojmí držené teroristy a dostat je na místo vyzvednutí; Teroristé mají za úkol předejít osvobození rukojmích. Pokud se Terorista nebo Counter-Terrorista pokusí zabít rukojmího, utrpí těžkou peněžní pokutu. Update později změnil způsob, jakým Counter-Terroristé zachraňují rukojmí: namísto toho, aby rukojmí na místo vyzvednutí dovedli, tam musí nyní jednoho donést. Dalo by se říct, že se zde prohodily role - CT útočí a naopak T brání. Assault, Italy, Millitia, Office.

Arms Race: Každý hráč má za úkol zabít co nejvíce protihráčů s cílem získat jako první zlatý nůž a vyhrát mód.

Demolition: Na začátku hry týmy dostanou zbraň, která je typická pro jejich tým. Další zbraň dostanou tím, že zabijí protivníka. Mód vyhrává ten, kdo měl nejvyšší počet zabití. Mód je v tom, že si každý zastřílí s jinou zbraní.

Deathmatch: Každý hráč si zvolí libovolnou zbraň a snaží se zabít co nejvíce protihráčů, což mu udělí určitý počet bodů, a snaží se vyhrát s nejvyšším počtem. Mód je doplněn respawnem (oživením). Po smrti se hráč znovu objeví na jiném místě dané mapy.

Změny oproti starším verzím

Do hry byl přidán inventář, který umožňuje kupování a prodávání různých skinů (vzhledů) zbraní. Skin je možné získat koupí, náhodně přímo ze hry nebo výměnou.

Též lze nakoupit nálepky z různých turnajů či týmů.

Kontroverzní a hráči často rozebírané téma je aktualizace, která do CS:GO přinesla Glove Case (česky doslova bedna s rukavicemi), kdy se právě zmiňované rukavice jako hlavní výhra staly pro komunitu terčem posměchu.

Rank Systém

Rank systém je hodnocení toho, jak odehrajete kompetitivní zápasy.

Je většinou těžké dostat rankup.

Rankup = Nová

Můj rank je MGE.

Řešení hádanek z minulého čísla

Veronika Dytrychová, 7. A

1. Řidič autobusu šel pěšky (nebylo řečeno, že právě řídí autobus).
2. Byl totiž kněz.
3. Všechny měsíce mají minimálně 28 dnů.
4. Kamarádovi předá: 1x 50 Kč, 1x 10 Kč, 1x5 Kč, 4x2 Kč. Celkem tedy 73 Kč.
5. Bohužel ani jeden recept na vaječný sníh není napsaný správně. Je sice pravda, že v tom druhém je navíc gramatická chyba ve slově žloutek (nepíše se v něm písmeno – d), ale vaječný sníh se nikdy nedělá ze žloutku. Vaječný sníh se vyrábí vždy z bílku :-)
6. Jsem přece koudelníkův syn!
Já jsem z Kutné Hory, z Kutné Hory koudelníkův syn.
7. Musí říct: „Je jisté, že mě oběsíte.“
Pokud soudce rozhodne, že měl pravdu, měl by ho zastřelit. Ale to by pravdu neměl. A naopak. Pokud rozhodne, že jste lhal, pak by vás měl oběsit, ale pak jste mluvil pravdu.
(pokud by řekl: „Právě teď lžu,“ soudce by se z toho asi také nevymotal.)
8. Ten žebrák byla žena!
9. Musíte vyndat minimálně 3 ponožky.
10. Nejlepší je tento hlavolam řešit zpětně:
Den označený jako „nedělní zítřek“ je pondělí.
Den „po nedělním zítřku“ je tedy úterý.
„Pět dní před dnem“ (den je tedy úterý) je samozřejmě čtvrtek.
Včera byl tedy čtvrtek, takže dnes v pátek. Proto zítra je sobota :-)

Pěkná

Ondřej Trhoň, 2. T

PĚKNÁ, PRSATÁ, PLNOŠTÍHLÁ PEKAŘKA PETRA PROCHÁZKOVÁ PEKLA PERNÍK PLNĚNÝ POVIDLAŇA PRO PLEŠATÉHO PAVLA PĚTIOKÉHO, POTOM PŘIPRAVILA PERFEKTNÍ PIŠKOT POKAPANÝ POMERANČOVÝM PUDINKEM PRO PŘÍJEMNOU, PIHATOU PAVLÍNU POKORNOU. PAK PEČLIVĚ POKLIDILA PEKÁRNU, PROTOŽE POTŘEBOVALA PĚCT PEKELNÉ PÁLIVOU PAPRIKOVOU POCHOUTKU PRO PARDUBICKOU PARTU PRIMA PRÁTEL, PONĚVADŽ PLANOVALI PRODLOUŽENÝ PIVAŘSKÝ POBYT POD PŘEKRÁSNÝM PŘÍRODNÍM PARKEM PEKLO.